

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

LOVCI
DUNY

premedia

premedia
~

SÉRIA DUNA V SLOVENČINE

Duna
Spasiteľ Duny
Deti Duny
Božský imperátor Duny
Deti Duny
Kapitula: Duna
Lovci Duny
Piesočné červy Duny*

GRAFICKÝ ROMÁN DUNA**

Duna, grafický román I
Duna, grafický román II: Muad'Dib
Duna, grafický román III: Prorok

**Vychádza na jeseň 2025 **Trilógia na motívy prvej časti románovej série Duna*

**BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON**

**LOVCI
DUNY**

Z angličtiny preložila
Marína Gálisová

premedia

Brian Herbert, Kevin J. Anderson: Lovci Duny
Prvé vydanie

Z anglického originálu *Hunters of Dune* preložila Marína Gálisová. Vyšlo vo vydavateľstve Premedia, Bratislava 2024, ako jeho 332. publikácia, siedmy diel série Duna.

Redakcia Ivana Zacharová, zodpovedná redaktorka Zuzana Demjánová,
obálka František Hříbal, tlač Finidr, Český Těšín
www.premedia.sk, info@premedia.sk

Copyright © Herbert Properties LLC, 2006

Translation © Marína Gálisová, 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia, 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-8242-274-3

*

Venujeme Tomovi Dohertymu,

*ktorého podpora a nadšenie pre vesmír Duny – a nás
ako autorov – bola neochvejná. Tom, zapálený vydavateľ
a vnímavý podnikateľ, je dlhodobým fanúšikom Duny
a bol aj dobrým priateľom Franka Herberta.*

POĎAKOVANIE

Tak ako pri všetkých našich predchádzajúcich románoch série Duna, aj tentoraz rukopis potreboval úsilie množstva ľudí, aby bol čo najlepší. Ďakujeme vám: Pat LoBrutto, Tom Doherty a Paul Stevens z Tor Books; Carolyn Caughneyová z Hodder & Stoughton; Catherine Sidorová, Louis Moesta a Diane Jonesová z WordFire, Inc. Byron Merritt a Mike Anderson venovali kus práce webstránke dunenovels.com. Alex Paskie brilantne radil s otázkami z oblasti židovskej filozofie a tradícií, Dr. Attila Torkos sa s vervou zhostil overovania faktov a kontroly konzistentnosti deja.

Nové romány série Duna si našli aj ďalších prívržencov: John Silbersack, Robert Gottlieb a Claire Robertsová z Trident Media Group; Richard Rubinstein, Mike Messina, John Harrison a Emily Austinová-Burnsová z New Amsterdam Entertainment; Penny a Ron Merrittovci, David Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Kimberly Herbertová, Margaux Herbertová a Theresa Shackelfordová z Herbert Properties LLC.

A ako vždy, knihy by nevznikli, nebyť nekonečnej pomoci a podpory našich manželiek Jane Herbertovej a Rebecca Moestovej Andersonovej, ani bez geniality Franka Herberta.

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Škoda, že tu už nie je Frank Herbert, mohol napísať túto knihu.

Keď vyšli *Kacíři Duny* (1984) a *Kapitula: Duna* (1985), mal v pláne pokračovať v príbehu fantastickým veľkým finále *Kroník Duny*. Každý, kto si prečítal *Kapitulu*, pozná jej neuzavretý koniec plný napätia.

Posledný román, ktorý Frank Herbert stihol napísať, *Človek dvoch svetov*, vznikol v spolupráci s Brianom. Spolu diskutovali, či budú na ďalších pokračovaniach *Duny* pracovať spoločne, najmä na príbehu butlerovského džihádu. Vzhľadom na krásne venovanie a záver *Kapituly*, v ktorom sa Frank vyznal z lásky k svojej manželke Beverly, si však Brian pôvodne myslel, že *Kroniky Duny* by sa mali končiť práve tam. Ako vysvetlil v *Rojkovi z Duny*, životopise Franka Herberta, jeho rodičia tvorili autorský tím a obaja už boli po smrti. A tak Brian ponechal sériu mnoho rokov nedotknutú.

V roku 1997, viac ako desaťročie po otcovej smrti, začal Brian rozoberať s Kevinom J. Andersonom možnosť, že by projekt dokončili – napísali bájnu *Dunu 7*. Vyzeralo to však, že Frank Herbert nezanechal nijaké poznámky, a nazdávali sme sa, že budeme musieť projekt rozbehnúť len na základe našej predstavivosti. Po ďalších rozhovoroch sme si uvedomili, že kým sa do *Duny 7* môžeme pustiť, potrebujeme vykonať prípravné práce – nielen položiť základy príbehu samotného, ale nanovo uviesť milovníkov kníh a celú novú generáciu čitateľov do neuveriteľného fantastického vesmíru *Duny*.

Od vydania *Kapituly: Duna* prešlo viac ako dvadsať rokov. Hoci pôvodný klasický román *Duna* a dokonca aj prvé tri knihy celej série milovalo mnoho ľudí, veľká časť čitateľov sa neprepracovala až k tejto poslednej knihe. Potrebovali sme oživiť záujem a pripraviť si týchto čitateľov.

Rozhodli sme sa teda najskôr vytvoriť trilógiu pod názvom *Predohra k Dune: Rod Atreidesovcov, Rod Harkonnenovcov a Rod Corrinovcov*. Keď sme sa pri príprave *Rodu Atreidesovcov* pustili do prehrabávania vo všetkých odložených papieroch Franka Herberta, Briana prekvapilo, že sa

dozvedel o dvoch sejfoch, ktoré si jeho otec pred svojou smrťou prenajal. V sejfoch potom Brian a správca pozostalosti objavili na ihličkovej tlačiarňi vytlačený rukopis a dve staromódne počítačové diskety označené *Duna 7 náčrt* a *Duna 7 poznámky* – na tých stránkach bolo presne opísané, kam sa stvoriteľ Duny chystal svoj príbeh zaviesť.

Pri čítaní toho materiálu sme si okamžite uvedomili, že *Duna 7* bude veľkolepým vyvrcholením série, ktoré spojí všetkým známe dejiny a postavy do vzrušujúceho deja s mnohými zvratmi, odbočkami a prekvapeniami. Našli sme tiež dodatočné poznámky a papiere s opisom postáv a ich osobných dejín, stránky plné nepoužitých citátov a náčrty ďalších diel.

Keď sa takto pred nami rozprestrel plán, vrhli sme sa do trilógie *Predohra k Dune*, v ktorej sa rozvinuli príbehy vojvodu Leta a lady Jessicy, zlého baróna Harkonnena a planétológa Pardota Kynesa. Po tejto trilógii sme napísali trilógiu *Legendy Duny – Butlerovský džihád, Križiacka výprava strojov a Bitka o Corrin* –, ktoré predstavili kľúčové konflikty a udalosti tvoriace základy celého vesmíru Duny.

Frank Herbert bol bezpochyby génius. *Duna* je najpredávanejší a najmilovanejší sci-fi román všetkých čias. Od samého začiatku našej monumentálnej úlohy sme si uvedomovali, že by bolo nielen nemožné, ale aj šialené skúšať napodobniť štýl Franka Herberta. Jeho texty nás oboch tak či onak silne ovplyvnili a nejednen čitateľ poukázal na isté podobnosti štýlu. Vedome sme sa však rozhodli napísať tieto knihy tak, aby sme zachytili atmosféru a rozsah *Duny*, použili sme na to niečo zo štýlu Franka Herberta, ale podali sme to vlastným tempom a vlastnou syntaxou.

Teší nás, že od vydania *Rodu Atreidesovcov* sa predaj pôvodných Kroník Duny od Franka Herberta dramaticky zvýšil. Množstvo divákov videlo dve šesťhodinové televízne série s Williamom Hurtom a Susan Sarandon v hlavných rolách – *Duna Franka Herberta* a *Deti Duny Franka Herberta* – a množstvo kritikov si ich zamilovalo (dokonca získali ocenenia Emmy Awards). Sú medzi prvou trojicou najpozeranejších seriálov v histórii Sci-Fi Channelu.

A konečne, po viac než deviatich rokoch príprav, cítime, že dozrel čas na *Dunu 7*. Skúmanie náčrtu a poznámok Franka Herberta nás priviedlo k záveru, že šírka a záber príbehu by vyústili do románu, ktorý by mal viac ako 1300 strán. Z tohto dôvodu predkladáme príbeh v dvoch dieloch: *Lovci Duny* a nadchádzajúci *Piesočné červy Duny*.

Ešte veľa z tohto eposu čaká na napísanie a my chceme priniesť ďalšie vzrušujúce romány, vyrozprávať ďalšie časti tohto vznešeného brilantného príbehu, ktorý nám Frank Herbert zanechal. Sága Duny sa ani zďaleka nekončí!

Brian Herbert a Kevin J. Anderson, apríl 2006

Po vláde Tyrana Leta II., ktorá trvala 3500 rokov, zostalo celé Impérium odkázané len samo na seba. Počas Hladomoru a následného Rozptylu sa pozostatky ľudskej rasy vrhali ďaleko do vesmírnej divočiny. Utiekali sa do neznámych končín, kde hľadali bohatstvo i bezpečie, ale márne. Tisícpäťsto rokov boli tí, ktorí prežili, a ich potomkovia vystavení strašným útrapám, došlo k úplnej reorganizácii ľudstva.

Pradávná vláda Starého impéria sa bez energie a zdrojov po-brala do dejín. Nové mocenské skupiny sa zakorenili a silneli, no ľudia už nikdy nedopustili závislosť od monolitického vládcu či kľúčovej a konečnej substancie. Lebo to sú slabiny.

Niektoré považuje Rozptyl za Zlatú cestu Leta II., za večnú skúšku, v ktorej sa zoceluje ľudstvo a ktorá nám mala udeliť nezabudnuteľnú lekciu. No ako by mohol jeden človek – aj keby to bol poloboh a sčasti piesočný červ – z vlastnej vôle vystaviť svoje deti takému utrpeniu? Keď sa teraz potomkovia Stratencov vracajú z Rozptylu, môžeme si len predstaviť, akým hrôzám naši bratia a sestry vo vesmíre čelili.

ZÁZNAMY GILDOVEJ BANKY, POBOČKA NA GAMMU

Ani tí najučenejší z nás si nedokážu predstaviť rozsah Rozptylu. Ja ako historička len s úžasom odhadujem, koľko poznatkov sa naveky stratilo, koľko presných záznamov o triumfoch a tragédiách. Celé civilizácie sa zrodili a padli, kým tí, ktorí zostali v Starom impériu, spokojne a nečinne sedeli na svojich miestach.

Éra Hladomoru splodila nové zbrane a technológie. Akých nepriateľov sme si nevedomky stvorili? Aké náboženstvá, skres-

lenia a sociálne procesy uviedol Tyran do pohybu? To sa nikdy nedozvieme a obávam sa, že táto nevedomosť nás jedného dňa nepríjemne dostihne.

SESTRA TAMALANOVÁ, ARCHÍVY KAPITULY

Naši vlastní odcudzení bratia, Stratení Tleilaxania, ktorí zmizli vo víre Rozptylu, sa vrátili k nám – ale v kľúčových aspektoch sú zmenení. Priviezli so sebou vylepšený kmeň tvárotanečníkov a tvrdia, že tieto premenlivé bytosti sami navrhli. Moja analýza Stratených Tleilaxanov však naznačuje, že sme zreteľne vyspelejší ako oni. Nevedia ani len vyrábať v axolotlových nádržiach korenie, a chvastajú sa, že stvorili vylepšených tvárotanečníkov? Ako je to možné?

A, samozrejme, Ctené matre. Tvária sa ako spojenkyne, ich činy však vypovedajú len o brutalite a o zotročovaní všetkých, ktorých porazili. Zničili Rakis! Ako im – alebo Strateným Tleilaxanom – máme dôverovať?

PÁN SCYTALE, ZAPEČATENÉ POZNÁMKY NÁJDENÉ
V ZHORENOM TLEILAXSKOM LABORATÓRIU

Duncan Idaho so Šíanou ukradli našu nelod' a odleteli do neznáma. Vzali so sebou mnoho sestier kacírok, dokonca aj ghola nášho bašára Milesa Tega. Po našom novom spojeníctve som v pokúšení vydať rozkaz všetkým benegesseritkám a Cteným matre, aby sa sústredili na zajatie tejto lode a jej cenných pasažierov.

Neurobím to však. Kto by našiel v obrovskom vesmíre jednu nelod'? Navyše, čo je dôležitejšie, nesmieme zabudnúť, že sa k nám blíži omnoho nebezpečnejší Nepriateľ.

NÚDZOVÁ SPRÁVA
MURBELLA, CTIHODNÁ MATKA PREDSTAVENÁ
A VEELACTENÁ MATRE

*

TRI ROKY

PO ÚTEKU Z KAPITULY

Pamäť je taká ostrá zbraň, že spôsobuje hlboké rany.

MENTATOV ŽALOSPEV

V deň, keď zomrel, Rakis – planéta známa ako Duna – zomrela s ním.
Duna. Naveky stratená!

V archívnej komore utečeneckej nelode Itaka si ghol Milesa Tega prechádzal posledné chvíle púštneho sveta. Melanžové výpary stúpali z povzbudzujúceho nápoja po jeho ľavom lakti, ale trinásťročný ghol ho ignoroval, namiesto toho zostupoval do hlbokého mentatského sústredenia. Tieto historické záznamy a holo-obrazy ho nesmierne fascinovali.

Tu – a takto – bolo zabité jeho pôvodné telo. Takto bol zavraždený celý jeden svet. Rakis... legendárna púštna planéta, z ktorej zostala len obhorená hrča.

Nad plochým stolom mu premietané archívne obrazy ukazovali vojnové lode Ctených matre, ako sa zhromažďovali nad fľakatou svetlohnedou planétou. Obrovské a nedetekovateľné nelode – ako tá ukradnutá, na ktorej teraz žil Teg a ďalší utečenci – predstihovali palebnou silou čokoľvek, čo mal Bene Gesserit kedy vo svojom arzenáli. Tradičné atómové zbrane boli v porovnaní s ňou ako pichnutie špendlíkom.

Tie nové zbrane boli určite vyvinuté v Rozptyle. Teg sledoval mentatskú projekciu. Ľudská vynaliezavosť zrodená zo zúfalstva? Alebo šlo o niečo celkom iné?

Na vznášajúcom sa vyobrazení vyzbrojené lode spustili paľbu, rozpútali ohnivé vlny zariadeniami, ktoré Bene Gesserit neskôr pomenoval „obliterátory“. Bombardovanie pokračovalo, až celá planéta zostala bez života. Piesočné duny sa zmenili na čierne sklo; ešte aj atmosféra Rakisu sa vznietila. Gigantické červy a rozľahlé mestá, ľudia a piesočný planktón, všetko ľahlo popolom. Tam dolu nemohlo nič prežiť, ani on.

Teraz, o takmer štrnásť rokov neskôr a v úplne zmenenom vesmíre, šťihly tínedžer posunul stoličku za pracovným stolom do pohodlnejšej polohy. *Vraciam sa k okolnostiam svojej vlastnej smrti. Znovu.*

Prísne vzaté, Teg bol skôr klon než ghol, teda jedinec vypestovaný z buniek pozbieraných z mŕtveho tela, hoci ho väčšina ľudí označovala práve týmto výrazom. V jeho mladom tkanive žil starec, veterán početných bojových výprav Bene Gesseritu; nepamätal si síce posledné momenty svojho života, ale tieto záznamy zanechávali len málo pochybností.

Nezmyselná deštrukcia Duny svedčila o absolútnej nemilosrdnosti Ctených matre. *Pobehlice*, tak ich volalo Sesterstvo. Malo na to pádny dôvod.

Intuitívnymi prstovými ovládačmi si tie obrazy vyvolával znovu a znovu. Bol to podivný pocit, byť vonkajším pozorovateľom a vedieť, že on sám bol tam, bojoval a zomrel, keď tieto zábery vznikali...

Teg začul pri dverách archívu akýsi zvuk a všimol si, že ho z chodby pozoruje Šiana. Mala štíhlu tvár s ostrými črtami, hnedá pokožka prezrádzala predkov z Rakisu. V nepoddajnej hrive farby pálenej umbry prebleskovali medené pramene, pozostatok detstva stráveného pod púštnym slnkom. Mala celomodré oči, aké spôsobuje celoživotná konzumácia melanže, ale aj melanžová agónia, ktorá z nej urobila Ctihodnú matku. Najmladšia, ktorá ju kedy prežila, povedali kedysi Tegovi.

Šiane na zmyselných perách zahral prchavý úsmev. „Znovu študuješ bitky, Miles? Vojenský veliteľ by nemal byť taký čitateľný.“

„Je ich tu veľa, ktorým sa musím venovať,“ odpovedal Teg mutujúcim hlasom mladíka. „Bašár mal mnoho úspechov za tých tristo štandardných rokov do mojej smrti.“

Keď Šiana spoznala, ktorý záznam si púšťa, jej výraz sa zmenil na nehybnú masku obáv. Odkedy vleteli do tohto bizarného a nezmapovaného vesmíru, Teg si tie obrazy z Rakisu prezeral až posadnuto.

„Ozval sa už Duncan?“ opýtal sa, aby odpútal jej pozornosť. „Skúšal nový navigačný algoritmus, aby nás vyviedol z...“

„Presne vieme, kde sa nachádzame.“ Šiana nadvihla bradu – toto nevedomé gesto používala čoraz častejšie, odkedy sa postavila na čelo tejto skupiny utečencov. „Sme stratení.“

Teg automaticky zachytil kritiku adresovanú Duncanovi Idahovi. Mali v úmysle zamedziť, aby ktokoľvek – Ctené matre, skorumpovaný rád Bene Gesserit alebo záhadný Nepriateľ – ich loď našiel. „Aspoň sme v bezpečí.“

Šianu to zjavne nepresvedčilo. „Trápi ma mnoho neznámych. Kde sme, kto nás prenasleduje...“ Nedokončila, ale potom povedala: „Dobre, nechám ťa študovať. Máme ďalšiu schôdzu, na ktorej preberieme našu situáciu.“

Ožil. „Zmenilo sa niečo?“

„Nie, Miles. A ja očakávam, že odznejú znovu a znovu tie isté hádky.“ Pokrčila plecami. „Ostatné sestry na schôdzi trvajú.“ S tichým zašušťaním rúcha vyšla z archívnej komory a ponechala ho v bzučiacom tichu veľkej neviditeľnej vesmírnej lode.

Späť na Rakis. Späť k mojej smrti... a k udalostiam, ktoré k nej viedli. Teg previnul záznamy, pozbieral staré hlásenia a uhly pohľadu a znovu sa na ne zadíval, vrátil sa ešte ďalej do minulosti.

Keď sa mu už prebudili spomienky, vedel, čo pred smrťou robil. Nepotreboval záznamy, aby uvidel, ako sa starý bašár Teg dostal na Rakise do neriešiteľnej situácie, ako tú situáciu sám vyprovokoval. On a jeho verní muži – veteráni z jeho premnohých slávnych vojenských výprav – ukradli na Gammu nelod'. Na planéte, ktorú dejiny kedysi nazvali Giedi Prima. Bol to domovský svet zlých, no dávno vyhladených Harkonnenovcov.

Pred rokmi priviedli Tega, aby strážil mladého ghola Duncana Idaha po tom, čo jedenásť predošlých Duncanových gholov padlo za obeť atentátom. Starý bašár udržal dvanásteho nažive do dospelosti a napokon obnovil Duncanove spomienky – a pomohol mu utiecť z Gammu. Keď sa jedna z Ctihodných matre, Murbella, pokúsila Duncana sexuálne zotročiť, zotročil on ju vďaka netušeným schopnostiam, akými ho vybavili jeho tleilaxskí stvoritelia. Ukázalo sa, že Duncan je živá zbraň vyrobená presne s účelom zastaviť Ctené matre. Nečudo, že rozzúrené pobehlice boli schopné čohokoľvek, aby ho našli a zabili.

Starý bašár skántril stovky Ctených matre a ich poskokov a potom sa ukryl medzi mužmi, ktorí sa zaprisahali, že ho ochránia aj za cenu vlastného života. Nijaký slávny generál si nevyslúžil takú vernosť od dôb Paula Muad'Diba, azda ani od fanatických čias butlerovského džihádu. Bašár im uprostred pitia, jedla a dojímavej nostalgie vysvetlil, že kvôli nemu musia ukradnúť nelod'. Vyzeralo to ako nesplniteľná úloha, a predsa sa veteráni ani slovom nevzpriečili.

Mladý Miles teraz v archívoch prechádzal záznamy z bezpečnostných kamier ochranky portu na Gammu, obrazy z vysokých budov gildových bánk v meste. Každý jeden krok útoku vnímal ako dokonale logický, aj keď sa k preštudovaniu záznamov vrátil o dlhé roky neskôr. *Bola to jediná možnosť, ako uspieť, a my sme uspeli...*

Teg so svojimi mužmi odletel na Rakis a Ctihodná matka Odradová so Šíanou mu v púšti vyšli v ústrety na gigantickom starom červovi. Času bolo málo. Pomstychtivé Ctené matre sa už valili k planéte, šialené od hnevu, pretože bašár ich na Gammu preľstil. Na Rakise potom so zvyškom svojich mužov opustil nelod'. Brali so sebou obrnené vozidlá a zásoby zbraní. Prišiel čas na poslednú, ale životne dôležitú akciu.

Kým bašár viedol svojich verných vojakov do boja proti pobehliciam, Odradová ho šikovne a nenápadne zaškrabla na kožovitom krku – nie úplne diskkrétne si vzala vzorky buniek. Teg aj Ctihodná matka chápali, že je to posledná šanca Sesterstva zachovať jednu z najbrilantnejších vojenských myslí od Rozptylu. Vedeli, že bašár zomrie. Nadišla posledná bitka Milesa Tega.

Keď sa bašár a jeho muži pustili na zemi do boja s Ctenými matre, iné skupiny pobehlíc veľmi rýchlo obsadzovali ľudnaté sídla na Rakise. Povraždili benegesseritky, ktoré zostali v Kíne. Pobili tleilaxských Pánov aj kňazov Rozdeleného boha.

Bitka už bola prehratá, no Teg sa aj so svojimi vojakmi vrhol proti nepriateľským obranným valom s brutalitou, akej nebolo páru. Keďže Cteným matre pýcha zabránila skloniť sa pred takou potupou, vyzúrili sa na celom svete, zničili tam všetko a všetkých. Vráťane jeho.

Bojovníci starého bašára však stihli vytvoriť plán na odpútanie pozornosti, takže nelod' vyštartovala, na palube niesla Odradovú, duncanovského ghola a aj Šianu, ktorá vlákala prastarého piesočného červa do obrovitánskeho nákladného priestoru. Loď bola v bezpečí, Rakis však krátko nato podľahol zničeniu – a ten červ sa stal posledným svojho druhu.

To bolo v prvom živote Milesa Tega. A tam sa končili jeho skutočné spomienky.

PRI POHLEDE NA ZÁZNAM POSLEDNÉHO bombardovania sa teraz Miles Teg zamyslel, v ktorom okamihu prestalo jestvovať jeho pôvodné telo. No záležalo na tom? Dostal druhý život, druhú šancu.

S použitím buniek, ktoré mu Odradová odobrala z krku, Sesterstvo vypestovalo kópiu svojho bašára a naštartovalo jeho genetické spomienky. Benegesseritky vedeli, že vojna proti Cteným matre si bude vyžadovať jeho geniálnu myseľ taktika. A chlapec Teg skutočne doviedol Sesterstvo k víťazstvu na Gammu aj na Križovatke. Urobil všetko, čo od neho chceli.

Neskôr spolu s Duncanom, Šianou a jej rebelmi opäť uniesli nelod' a ušli na nej z Kapituly – nezniesli osud, ktorý Murbella dopustila na Bene Gesserit. Utečenci lepšie než ktokoľvek iný chápali, o čo ide záhadnému Nepriateľovi, ktorý ich stále prenasledoval, aj keby sa nelod' stratila kdekoľvek v hĺbinách vesmíru...

Teg, ukonaný váhou faktov a vynútených spomienok, vypol záznamy, povystieral si chudé ruky a opustil sektor archívov. Bude sa niekoľko hodín venovať náročnému fyzickému tréningu, potom sa vrhne na zdokonaľovanie svojej zručnosti pri zaobchádzaní so zbraňami.

Hoci žil v tele trinásťročného, jeho úlohou bolo, aby bol neprestajne pripravený na čokoľvek. Ani na okamih nesmel poľaviť v ostražitosti.

Prečo žiadať muža, ktorý zablúdil, o vedenie? Prečo ste potom prekvapení, ak vás nezavedie nikam?

DUNCAN IDAHO, *TISÍC ŽIVOTOV*

Boli voľní. Boli bezpeční. Boli stratení.
Neidentifikovateľná loď v neidentifikovateľnom vesmíre.

Duncan Idaho, sám na veliteľskom mostíku, tak ako sa mu to často stávalo, vedel, že mocní nepriatelia ich neprestávajú prenasledovať. Hrozby v rámci hrozieb a ďalších hrozieb. Neloď sa túlala v chladnom prázdne, ďaleko-predaleko od všetkých zaznamenaných ľudských výprav. Bol to celkom iný vesmír. On sám sa nevedel rozhodnúť, či sa skrývajú, alebo či sú v pasci. Nebol by našiel cestu do známej hviezdnej sústavy, ani keby chcel.

Podľa nezávislých chronometrov na mostíku sa už pred rokmi ocitli v tomto čudesnom skreslenom *inokde*. Aj keď ktovie, ako v inom vesmíre vlastne plynie čas? Fyzikálne zákony rovnako ako terén galaxie sú tu možno absolútne pozmenené.

Prudko, nečakane, akoby sa mu do nervózných úvah vkradla jasnozrivosť, si všimol, že hlavný prístrojový panel chaoticky bliká, kým stabilizujúce prístroje raz stúpajú, raz klesajú. Hoci nevidel nič nezvyčajnejšie ako už dôverne známe kúdoly plynov a skreslené vlnenie energie, neloď sa dostala do toho, čo si už zvykol nazývať „turbulencia“. Ale ako môžu vôbec vzniknúť turbulencie vo vesmíre, kde nie je nič?

Loďou otriasol náraz čudnej gravitácie, zarinčala o ňu sprška vysokoenergetických častíc. Keď Duncan vypol systémy automatického pilotovania a manuálne pozmenil kurz, situácia sa len zhoršila. Pred loďou sa objavili sotva viditeľné záblesky oranžového svetla ako slabý mihotavý oheň. Paluba sa pod ním zatriasla, akoby narazili na nejakú prekážku, ale nič nevidel. Vôbec nič! Mali by byť v prázdnote, vo vákuu, necítiť ani pohyb, ani turbulencie. Čudný vesmír.

Duncan korigoval kurz, až kým sa prístroje a motory nevrátili k hladkému chodu, a záblesky zmizli. Keby sa nebezpečenstvo ešte vystupňovalo, možno by bol nútený pokúsiť sa o ďalší riskantný preskok cez záhyb vesmíru. Po odlete z Kapituly pilotoval nelod' bez návodu, lebo vyčistil všetky navigačné systémy a archívy súradníc, nepoužíval nič okrem vlastnej intuície a rudimentárnej jasnozrivosti. Zakaždým, keď Duncan aktivoval Holtzmanove motory, zahrával sa s osudom celej lode a so životmi stopäťdesiatich utečencov v nej. Ani teraz to neurobí, ak nebude musieť.

Pred troma rokmi nemal inú možnosť. Duncan vtedy zdvihol obrovský dopravný prostriedok z pristávacej plochy – nebol to ani tak útek z väzenia, ako útek s celým väzením, do ktorého ho posadilo Sesterstvo. Ani prostý odlet nepostačoval. Duncan vo svojej jemne vyladenej mysli videl, ako sa okolo nich uzatvára pasca. Pozorovatelia vonkajšieho Nepriateľa vo svojich bizarne nenápadných maskách starca a stareny mali sieť, ktorú hádzali na šíre vzdialenosti a usilovali sa nelod' polapiť. Videl, ako sa iskrivá mnohofarebná sieťovina sťahuje a ako sa čudný starý pár víťazne usmieva. Mysleli si, že jeho aj nelod' už majú v hrsti.

Superrýchlymi prstami a s myslou ostrou ako kus diamantu vtedy Duncan donútil Holtzmanove motory k výkonom, aké od nich nepožadovali ani navigátori Gildy. Neviditeľná sieť Nepriateľa sa zniesla na nelod' a Duncan ju odviedol preč, zatiahol obrovitánsky dopravný prostriedok tak hlboko do vesmírnych záhybov, že roztrhol samo tkanivo vesmíru a vykĺzol zaň. Vtedy mu prišiel na pomoc dávnny výcvik zbrojmajstra. *Ako pomalá čepel, ktorá prenikne cez inak nepreniknuteľný štít.*

A nelod' sa ocitla kdesi úplne inde. Aj tak zostal ostražitý, nedovolil si ani na okamih vydýchnuť od úľavy. Veď čo ich v tomto nepochopiteľnom vesmíre môže ešte čakať?

Teraz sa zadíval na vonkajšie obrazy vysielané zo sensorov, čo sa načahovali za nepole. Vonkajší výhľad sa vôbec nezmenil: víriace závoje plynových hmlovín, špirálovité stuhy, ktoré sa nikdy nemali zhustiť a vytvoriť hviezdy. Bol to vari mladý vesmír, ktorý sa zatiaľ úplne nezhmotnil, alebo to bol vesmír taký nevýslovne pradávny, že v ňom vyhoreli všetky slnká a rozpadli sa na molekulárny popol?

Skupina rebelov a utečencov sa zúfalo túžila vrátiť do normálu... alebo sa prinajmenšom dostať *niekam inam*. Už veľmi dávno sa ich počiatočný strach a úzkosť pretavili najskôr do zmätku, potom sa rozostřili do nepokoja a mrzutosti. Chceli viac, než byť len stratení a živí a zdraví. Na Duncana Idaha hľadeli buď s nádejou, alebo s výčitkou, že to on zavinil ich súženie.

Na lodi bola pestrá zmes ľudských frakcií (alebo ich Šiana a jej benegesseritské sestry pokladali všetkých len za „exempláre“?). Viezli zopár ortodoxných benegesseritiek – akolytky, proktorky, Ctihodné matky,

dokonca aj mužov, ktorých rád zamestnával – vrátane samotného Duncan a mladého Milesa Tega. Na palube bol aj rabín so svojou skupinou Židov, ktorých zachránili pred pogromom, čo chceli Ctené matre rozpútať na Gammu; jeden jediný Pán z Tleilaxu; štyria polozvierací Futári – monštruózne ľudsko-mačkovité hybridy vyšľachtené v Rozptyle, ktoré si pobehlice zotročili. A aby toho nebolo málo, nákladný priestor sa stal domovom siedmich malých piesočných červov.

Sme my to ale prečudesná zmes. Lod' bláznov.

Rok po úteku z Kapituly a po tom, čo zaviazli v tomto skreslenom a nepochopiteľnom vesmíre, sa Šiana a jej nasledovníčky z Bene Gesseritu pripojili k Duncanovi na obrade krstu. Vo svetle nekonečného putovania nelode sa im meno Itaka zdalo pre ňu viac než príhodné.

Itaka, nevelký ostrov v ére antického Grécka, bol domovom Odysea, ktorý desať rokov po skončení trójskej vojny putoval a hľadal cestu domov. Aj Duncan a jeho spoločníci potrebovali miesto, ktoré by mohli nazvať domovom, svoj bezpečný prístav. Títo ľudia zažívali vlastnú odyseu a bez mapy planét či hviezdnej oblohy bol Duncan rovnako stratený ako pradávny Odysseus.

Nikto si neuvedomoval, ako sa Duncan túži vrátiť na Kapitulu. Srdce ho ťahalo k Murbelle, svojej láske, svojej otrokyni a svojej panej. To, že sa od nej odtrhol, bola najťažšia a najbolestivejšia vec, akú si zo svojich mnohonásobných životov pamätal. Pochyboval, že sa mu z toho niekedy podarí úplne spamätať. *Murbella...*

Lenže Duncan Idaho vždy kládol povinnosť nad osobné pocity. Bez ohľadu na bolesť srdca prijal zodpovednosť za nelod' a jej pasažierov, za to, že ich aj vo vykrivenom vesmíre držal v bezpečí.

Občas mu nečakane zatúlané kombinácie vôní pripomenuli Murbellinu osobitú arómu. Organické estery, ktoré sa vznášali v spracovanom vzduchu nelode, mu narazili na pachové receptory a prebudili spomienky na ich spoločných jedenásť rokov. Murbellin pot, jej tmavojantárové vlasy, jedinečná chuť jej pier a slanovodná aróma ich „sexuálnych kolízií“. Ich vášnivé spojenia vyplývajúce zo vzájomnej závislosti boli roky zároveň intímne aj násilné, a ani jeden z páru nemal dosť sily, aby sa tej závislosti zbavil.

Nesmiem si vzájomnú závislosť mýliť s láskou. Bolesť bola najmenej taká ostrá a neznesiteľná ako oslabujúca agónia abstinenčných príznakov pri odvykaní od drog. Hodinu za hodinou, kým nelod' plynula prázdnom, sa Duncan cítil byť od Murbelly čoraz vzdialenejší.

Oprel sa a otvoril svoje jedinečné zmysly, rozpriahol ich do priestoru, vždy s obavou, že by nelod' mohol niekto nájsť. Nebezpečenstvo tejto pasívnej strážnej služby spočívalo v tom, že pri nej občas zostúpil do

otupeného spomínania na Murbellu. Aby tento problém obišiel, Duncan rozdelil svoju myseľ mentata na viacero oddelení. Ak sa časť z nej zasnivala, iná časť bola stále bdelá, stále pátrala po hrozbách.

Za ich spoločné roky splodil s Murbellou štyri dcéry. Dvojčatá, ktoré prišli na svet prvé, by už mali byť takmer dospelé. No v momente, keď agónia premenila Murbellu na pravú benegesseritku, ju v skutočnosti stratil. Lebo Ctená matre ešte nikdy predtým nezavršila výcvik – či skôr nový výcvik, aby sa stala Ctihodnou matkou v zmysle Bene Gesseritu, Sesterstva, ktoré s ňou bolo nadmieru spokojné. Duncanovo zlomené srdce bolo vtedy a vlastne aj teraz len vedľajšou obeťou.

V mysli ho stále májala Murbellina pôvabná tvár. Jeho mentatské schopnosti – úspech i prekliatie – mu umožňovali vyvolať si každúcky detail jej črt: oválnu tvár so širokým čelom, ostré zelené oči, ktoré mu pripomínali nefrit, útle telo, rovnako schopné v boji aj v milovaní. Potom si spomenul, že zelené oči sa po melanžovej agónii zmenili na celomodré. Už nebola ako predtým...

Myšlienky sa mu rozpráchli, Murbelline črty sa mu v mysli zachveli. Ako obraz, ktorý po záblesku zostane na sietnici, začala sa tam formovať iná žena a on sa mykol. Toto bol niekto zvonku, myseľ nekonečne nadradená tej jeho, a tá myseľ ho hľadala, ovíjala okolo lode Itaka jemné pradená.

Pocítil nával emócií, ale aj vedomie nebezpečenstva. Prečo ho jeho mentatský strážny systém neupozornil na takéto niečo? Jeho rozdelená myseľ sa okamžite prepla na režim prežitia. Skočil k ovládaniu Holtzmanových motorov, znovu odhodlaný bez návodov, bez vedenia skočil s nelodou niekam do diaľky.

Pokúsil sa mu v tom zabrániť hlas. *Duncan Idaho. Neunikaj. Nie som tvoj nepriateľ.*

Aj starec so staranou sa takto zaprisahávali. Hoci nemal najmenšiu predstavu, kto v skutočnosti sú, toľko chápal, že sú naozaj nebezpeční. No tento nový prvok ženského rodu, tento nekonečný intelekt sa ho dotkol zvonku, z oblasti mimo čudného, neidentifikovaného vesmíru, ktorý nelod momentálne obývala. Pokúšal sa vyslobodiť, ale pred tým hlasom nedokázal uniknúť.

Som Orákulum času.

Duncan v niekoľkých svojich životoch o Orákule počul – o sile, ktorá viedla Vesmírnu gildu. Orákulum času, láskavé a vševidiace, údajne pastiersky dohliadalo na Gildu, odkedy približne pred pätnástimi tisícročiami vznikla. Duncan jeho postavu vždy pokladal za prejav nábožnosti medzi inak hyperkritickými navigátormi.

„Orákulum je mýtus.“ Prsty mu zostali nehybne visieť nad dotykovými plôškami riadiacej konzoly.